Ч. 2 Середа 5 (17) січня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(*До ситуациї. — З засідань делеґаций. — Полудневo-африканьска війна*).

Вчера вели ся наради німецких провідників і парляментарної комісиї кола польского в справі обсади міністрів без тек. З кругів німецких провідників доносять, що лиш антисеміти заявили ся виразно за покликанем до нового правительства міністра для Німців, инші сторонництва заявили ся против того і заповіли, що таке іменованє ні до чого би їх не зобовязувало. — Як зачувати міністром для Німців має стати проф. Ціґляр. Справа польского міністра доси ще не порішена. Взагалі остаточного порішеня справи не можна надіяти ся перед поворотом Цісаря з ловів в Стириї і замкненем делеґацийної сесиї. Тимчасом др. Кербер приготовляє остаточні предложеня що до обсади поодиноких тек, при чім в поданій вже листі членів будучого кабінету прийде ченне лиш до незначних змін. Відтак скличе др. Кербер позапарляментарну ческо-німецку конференцию а по тім раду державну і їй предложить проект язикового закона. — Neue Fr. Presse подає з парляментарних кругів поголоску, що приготовляючі праці коло утвореня нового кабінету вже укінчені і що зміна кабінету послідує вже в найблизших днях. — Neues W. Tagblatt доносить, що на вчерашнім засіданю парляментарної комісиї Кола польского ухвалено, що коли би котрий з членів Кола одержав візванє вступити до нового кабінету, то може приймити то візванє. Супротив того дуже можливе, що міністром для Галичини стане один з членів польского Кола. Та сама часопись доносить, що з німецких сторонництв лиш два порішили займити супротив нового правительства безсторонне становище. Вкінци каже Neues W. Tagblatt, що др. Кербер одержав вже в неділю урядове порученє утвореня нового кабінету.

На вчерашнім повнім засіданю австрийскої делеґациї президент перед приступленем до дневного порядку звернув увагу на то, що делеґати повинні здержувати ся від обговорюваня внутрішної політики. Президент підніс, що на послідним засіданю один з делеґатів обговорював також справи дотикаючі другої половини монархії, отже просив, аби того на будуче не роблено. З черги прийшло до дальшої дискусиї над етатом міністерства заграничних справ. Ґр. Дідушицкий забрав голос і обговорював користи тридержавного союза для Австриї, але жадав, аби Німеччина справедливійше поступала при вивозі худоби з Австриї. Дальше жадав помноженя консулятів в цілій Америці і всхідній Німеччині, щоби австрийскі еміґранти мали відповідну охорону. Урядники консулярні повинні знати славяньскі язики. Бесідник жадає управильненя справи еміґрациї, охорони еміґрантів перед обманьствами аґентів і закінчив заявленем, що буде голосувати за буджетом. — П. Вольфарт домагав ся, аби правительство висилало молодих і спосібних людий до Хіни і Япана, аби они там сотворили нові місця збуту для австрийского промислу. Бесідник згадує також о поголосці, немов би анґлійске правительство удавало ся до Відня з питанем, чи Австрия не вислала би 5000 людий до Єгипту, щоби Анґлія могла звідтам вислати своє войско до полудневої Африки. Бесідник виступає рішучо против анґлійскої політики і жадає аби Австро Угорщина не підпирала тої політики. — Вкінци виголосив остру опозицийну бесіду пос. Крамарж, котрий обговорював справу тридержавного союза і відносини в Сербії, Боснї і Герцеґовині. Бесідник дуже критикував політику австрийску на балканьскім півострові. — На тім перервано наради. Слідуюче засіданє завтра. — В угорскій делеґациї принято войсковий буджет, а в нім підвисшенє офіцирских плат.

З поля війни доносять, що анґлійскі войска відбувають тепер великі рухи, аби розглянути становище Бурів. Один такий відділ анґлійский, під проводом ґен. Вуда, заняв місто Зенанстрифт в Оранії. То перша бурска місцевість, яку Анґлійці в тій війні здобули. Після телеґрам з табору Бурів виходить, що сими днями мусить прийти до великої рішаючої битви над Туґелею. Ґенерал Булєр вибудував зелїзницю на захід від головної лінії, здаєсь ся в тій цїли, аби обійти ліве крило Бурів. Жубер тимчасом довідав ся про будову зелїзниці, догадав ся в чім діло, і постарав ся о се, що Булєр буде тут мати тяжшу роботу, як на фронті. Що такий був плян Булєра, доказує те, що він заняв полудневий берег Туґелї на захід від Колензо під Шпріґфієльд, і як сам доносить, опанував міст. Позиция Бурів на другім березї сильно укріплена. Для

2)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

— Чи гадаєш — спитав Фанес — що мене не бере ся туга за моїми улюбленими Атинами, за тими місцями, де я за молоду бавив ся, за тим оживленим рухом на торговици? Таже, по правді сказавши, і мені не до смаку хліб на заточеню, але коли чоловік сходить ся з такими людьми як в отсім домі, то і той хліб якось смачнійший, а коли ще учую, як тут на причуд красно сьпівають мої дорогі еллиньскі пісні, то мені в дусї стає перед очима моя вітчина; виджу її оливні і соснові гаї, її студені смараґдові ріки, її синє море, її міста, що мріють в далека, її снїгом вкриті вершки гір та її мармурові сьвітлиці, і гіркі сльози котять ся мені по лици, коли пісні замовкнуть, і я мушу собі спогадати, що перебуваю в Єгипті, в тім одностайнім, дивнім краю, котрий, завдяки его богам, незадовго покину. Але чи ти Арістомаху обминав би оази пустині длятого, що пізнійше будеш мусів бороти ся з піском і браком води? Чи будеш втїкати від години щастя длятого, що тебе ждуть дні суму? — Ось ми вже й тут! Зробиж друже веселе лице, бо не годить ся засумованим вступати до сьвятині Харитин [1].

При сих словах причалила барка до того муру від города, попід котрий плив Ніль. Легким скоком вийшов Атинець із судна, а потяжким, але певним кроком пішов за ним Спартанець. Арістомах мав замість одної ноги деревлянну хідку; мимо того ішов він побіч жвавого Фанеса так сильним кроком, що здавало ся, як би він з деревлянною ногою таки на сьвіт прийшов.

В городі Родописи так пахло, тілько було цьвітів і так бреніло, як би серед тої ночи, що в казці. Акантус, червоно цвитучі ґранати, корчі калини, ясмін і боз, рожі і корчі рокитника, росли густо одні побіч других, понад ті корчі піднимали ся високі пальми, нілеві акациї і бальзамові дерева, понад то все літали лилики з делікатними крильцями, а на ріці чути було сьпів і сьміхи.

Якийсь Єгиптиянин заложив сей город, а ті, що будували піраміди, славили ся з давен давна штукою закладаня городів [2]. Они уміли гарно витичувати грядки, засаджувати правильні ґрупи дерев і корчів, уставляти водопроводи і водограї, ставити затінки і альтанки, ба навіть обсаджувати стежки штучно обтинаними живоплотами та годувати красні блискучі рибки в камінних долївках.

Фанес пристанув коло фіртки в мурі від города, розглянув ся уважно, і став підслухувати, а відтак покивав головою, і сказав: Не розумію, що то значить ся. Не чую ніякого голосу, не виджу ніякого сьвітла, всї барки десь поплили, а мимо того на помальованій жердці побіч обелїсків з обох боків фіртки повіває хоругов [3]). Мусить нема Родописи дома. Хибаж забули?.... Ще й не докінчив говорити, як якийсь грубий голос перебив єму: Ах, то полковник прибочної сторожі!

— Добрий вечір, Кнакіясе! — відозвав ся Фанес ввічливо до приступаючого до него старика. — Що то такого, що в сїм городі так тихо як в якій єгипетскій гробници, а преці виджу повіваючу хоругов гостини? Від колиж то повіває біле полотно надармо до гостий?

— Від коли? — сказав на то усьміхаючись старий невільник Родописи. — Доки Парки [4]) дозволять жити моїй добрій пани, доти

[1]) Харитини — богині повабности, знані ліпше по своїм латиньскім імени „ґрациї“; їх було три: Аґляя, Талія і Евфрозина.

[2]) Найліпші образи городів стародавних Єгиптиян знайдено в гробах коло Tell-el-Amarna (18. династия). Sepsius, Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien.

[3]) В египетских дворах по селах стояли звичайно обелїски (камінні острокінчасті стовпи), на котрих були виписані імена властителїв. Часом вивішувано і хоругви, хоч ті майже виключно вивішувано на брамах сьвятинь. Та й Греки вивішували иноді хоругви.

[4]) Парки або Мойри — богині людскої судьби: Кльото (пряха), пряде нитку людского житя почавши від уродженя чоловіка: Ляхезіс (надїляюча) вплітає в ту нитку долю і недолю;

21-ого с. м. значні сили при помочи кінноти і армат, виконали пробний атак. Анґлійцї взагалї стягають з великою форсою свої війска в цїли виконаня великої операциї.

Після урядової статистики від початку війни аж по день 12-ого с. м. число убитих офіцирів анґлійских виносить 89, ранених 259, загибших 102. З вояків упало 988, одержало рани 3416, а загибло 2409. Загальна страта виносить отже 7213 людий. Тут не вчислені послїдні страти з Колесберґа і Ледісмета. З Льоренцо Маркез доносять, що в краю Свазів місцеве населене зрабувало склепи і маґазини. Анґлійців в части вигнано, а в части арештовано. Деякі з них схоронили ся на портуґальску територию.

Новинки.

Львів дня 16-го січня 1900.

Редакция і адмінїстрация „Народної Часописи“ містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї“ в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Курс для писарів громадских**, другий в ряду постановив Видїл краєвий отворати з днем 1 цьвітня с. р. Видїл краєвий не буде розписувати конкурсу, позаяк задля браку місця позістало множество кандидатів з торічного курсу неувзглядненых. Нові кандидати можуть зголошувати ся за посередництвом Видїлів краєвих.

— **Митрофан Олексієвич Дикарев**, звістний український етноґраф помер д. 14 ст.ст. падолиста в Катеринодарі над Кубанию. Покійник поміщував свої статї, замітки, материяли не лише у виданях заграничних „Кіевская Старіна“, „Этнографіческое Обозреніе“, „Кубанскія Обл. Вед.“, „Воронежскій Земскій Сборнік“ і и., але й в галицких „Записки Наук. Тов. Шевченка“, „Етноґрафічний Збірник“, у львівскій „Правдї“. Труди его звертали на себе бачність не лише російских та українських учених, але були відомі також француским та нїмецким специялїстам, з котрими покійник живо переписував ся в наукових справах. По нїм лишила ся богата збірка казок, пісень, легенд, повірий і ин. вельми цїнних для науки документів з народної психольоґії. Всї ті материяли показують, що у покійного трудящого ученого було богато плянів наукових. Похорон покійника відбув ся дня 16 падолиста.

— **Страйк друкарів** має почати ся небавом у Львові. Складачі жадають, щоби їм підвисшено на цїнї 1 кр. від 1000 зложених черенок, на що властителї друкарень доси пристати не хотять. Дня 20 с. м. мають складачі виповісти властителям друкарень роботу, так що страйк розпочавсь би за 14 днїв.

— **Смерть від загоріня**. З Баркович доносять, що там молодий 25-лїтний господар Іван Возняк, котрий лише що недавно оженив ся, загорів в ночи з дня 12 на 13 с. м., отже в саму ніч нового року, разом зі своєю женою і обоє не дочекали вже нового року, перенесли ся туди, де час вже анї не старіє ся, анї не молоднїє.

— **Утеча адютантів султана.** Pol. Corr. доносить з Царгороду, що два адютанти султана пішли за приміром султанового шурина і утїкли потайно за границю, іменно до Франциї, на поkладї француского парохода. Заряджено енерґічне слїдство против високих достойників, а поліцмайстер одержав строгу наґану.

— **Найстарше кладовище в Европі** віднайшли два російскі учені, Васілєв і Фармаковский, в селї Пателї недалеко Бітолії в Македонії. Після погляду тих учених походить се кладовище з тих часів, коли в Европі не знав ще нїхто письма. Там не знайдено анї одної якоїсь написи, анї одного з'ображеня людского. (А може в Македонії жили тогди такі самі анальфабети як ті, котрих єсть множество ще нинї в Галичинї і в Росиї. — *Ред.*) Цїле кладовище мало всего лиш 24 метрів в промірі і було окружене муром, котрий вже цїлий був завалив ся і лиш трохи ще слїдно его було зверха. На тім кладовищи було 222 гробів, а межи тими шість дуже красно збудованих, очевидно гроби якихсь коронованих голов. В гробах найдено ще всїх кости похоронених там людий а крім того 897 всїляких предметів з бронзу як: перстенї, нараменники, спинки і т. п. та зброю, а між сею і деяку з желїза. Більше як половину з того знахідку мусїли учені віддати до турецкого музею в Константинополи.

— **Небезпечний злодїй**. Сими днями арештовано на румуньскій граници славного злодїя Володимира Ґербатовского, що обікрав в 1873 роцї царя в часї вистави, і заки служба оглянула ся, пустив в обіг чеки на 100 000 зр. Той безличний крок завів его тодї на 10 років до тюрми. Коли вийшов з неї, крутив ся по Нїмеччинї, Іспанії та Франциї з ріжним успіхом. Вкінци пересидїв ся в лїзбоньскій тюрмі То зразило его дуже до західної Европи, покинув сї невдячні краї та переселив ся над Дунай до Румунії. Але і там не вело ся єму дуже. Вже задумував навідати ся до австрийских країв, коли повідомлена про те тернопільска полїция, заалярмувала угорскі власти в Орсовії. Ґербатовский, приловлений на якійсь невеликій крадїжи, здивував ся дуже, що ще не забули про него.

— **Меґафон** або новий інструмент до граня буде давати так сильний голос, що его буде чути на десять морских миль або півтретя напої. Поки що буде сей інструмент служити лиш до даваня знаків кораблям на мори. Меґафон єсть то величезна труба, довга майже на три сяжнї а широка в отворі на сяжень і одну стопу. Тота труба єсть сполучена з паровою споставкою з отвором на півтора цаля. Цїлий той меґафон знаходить ся на великій до кружка подібній плятформі, котра має в промірі 28 стіп, і дає ся крутити так, що трубу можна наставляти на всї сторони сьвіта і давати сиґнали туди, куди хоче ся. Голос в тої труби іде простїсенько лиш в тім напрямі, в якім она наставлена. Проба показала, що чоловік стоячий в простій лінії на десять морских миль від меґафона чув докладно голос з него, але вже хоч би лиш на милю від тої простої лінії голосу зовсїм не було чути. Ну, може ще дочекаємо ся в двайцятім столїтю і цїлої банди з меґафонів і люди будуть слухати концерту на півтретя милї далеко. Директор такої банди придумає собі мабуть тогди і таку машинку, що буде збирати гроші від лю-

---

і стара хоругов зможе певно приклакати тільоко гостий, кілько отсей дім зможе в собі помістити. Родопіси нема дома, але она повинна би борзо вернути. Вечір був так красний, що она рішила ся вибрати ся на прогульку по Нілю. Перед двома годинами, саме коли сонце заходило, відплили они, а обід [5]) стоїть вже готовий. Повинні би вже незадовго вернути Прошу Тебе, Фанесе, підожди трохи та зайди зі мною до хати. Родопіс не простила би менї того, як би я такого гостя не спонукав трохи підождати. А тебе чужинче — говорив він дальше, обернувшись до Спартанця, — прошу сердечно, побудь у нас, бо яко приятелеви єї приятеля буде моя панї і тобі дуже рада.

Оба Греки пішли за слугою і сїли собі в якійсь альтанцї.

Там придивляв ся Арістомах при сьвітлї місяця свому окруженю і відозвав ся: Скаже менї, Фанесе, звідки то таке щастє у тої Родопіси, що она була давнїйше невільниця і гетера [6]), а тепер жиє собі як яка цариця і може по царски приймати у себе гостий?

— Я собі то вже давно гадав, що ти мене о то будеш питати — відповів Атинець — і я рад з того, що познакомлю тебе з минувшостию сеї женщини, заким увійдеш до єї дому. Коли ми плили по Нілю, не хотів я накидати ся тобі з моїм оповіданем. Ся прастара ріка змушує непонятною силою до мовчаня і до тихого розважаня. Коли я, як отсе ти тепер їхав перший раз в ночи по Нілю, то і мій язик хоч який непосидющий, як би задеревів.

— Дякую тобі — сказав на то Спартанець. Коли я перший раз побачив стопятьдесятьлїтного духовника Епіменїдеса з Кносcос на Критї, то мене взяв якийсь дивний ляк від его старости і сьвятости; а о скількож старша, о скілько сьвятїйша єсть ся прастара ріка „Айґіптос“ [7]). Хтож би міг не піддати ся его чарови? Але тепер, прошу тебе, розповідай менї про Родопіс!

— Родопіс — почав Фанес розповідати — була ще маленькою дитиною, коли єї вхопили фенікійскі мореплавцї, як она бавила ся з другими дївчатами на тракійскім побережу, та повезли єї до Самос, де єї купив Ґеомор [8]) Ядмон. Дївча ставало з кождим днем красше, любійше і розумнїйше та незадовго всї, що єї знали, дуже полюбили та не могли її надивувати ся.

Особливо тїшив ся тою любенькою дитиною і єї здібностями Езоп, той поет, що писав байки о зьвірятах, а котрий тогди був також яко невільник на службі у Ядмона. Він учив єї всего і був для Родопіси таким педаґоґом [9]), якого ми Атинцї держимо для хлопців. Добрий учитель знайшов слухняну і понятливу ученицю, а мала невільниця в короткім часї бесїдувала, сьпівала і грала лїпше як сини Ядмона, котрих виховувано як найстараннїйше. В чотирнайцятім роцї свого житя була Родопіс так красною і скінченою, що заздрісна жінка Ядмона не хотїла довше держати дївчини в своїм домі і Саміець мусїв з тяжким серцем продати свою любимицю якомусь Ксантосови. На Самосї верходовила тогди неконче богата шляхта. Як би вже тогди Полїкратес був при власти, то Ксантос не був би жертвив ся тим, кому би продати свою куплену невільницю. Тоті тирани наповняють свої скарбницї, як ті сороки свої гнїзда! Отже він пішов зі своїм скарбом до Навкратіс [10]) і тут за красу своєї невільницї набрав ся великих гроший. Тогди дожила Родопіс три роки найбільшого пониженя, від котрого єї аж страх бере як собі спогадає.

Коли наконець слава єї краси стала звістна в цїлім Геллясї, а приятелї з далеких сторін лиш задля неї приїздили до Навкратіс, стало ся, що нарід з Лесбос прогнав свою шляхту і мудрого Піттакоса вибрав собі володїтелем. Найзнаменитші родини мусїли покидати Лесбос та повтїкали по части на Сицилїю, по части до грецкої Італії, по части же до Египту. Алькей, найбільший поет свого часу і Хараксос, брат тої Сафо [11]), котрої оди вивчити ся було послїдним бажанєм нашого Сольона, прийшли були сюди до Навкратіс, де вже від давна були склади египтскої торговлї з цїлим сьвітом. Хараксос побачив Родопісу і так єї дуже полюбив, що заплатив за ню величезну суму гроший Ксантосови, що торгував ся і хотїв домів вертати. Сафо висьмівала брата за то купно в їдких стихотворах, але Алькей ставав по сторонї Хараксоса і осьпівував Родопісу в палких піснях.

Атропос (невідклонна) розтинає нитку житя і робить конець житю чоловіка.

[5]) В Атинах відбував ся обід (дейпнон) пізною порою.

[6]) Гетера (гетайра), грецке слово, значить „приятелька“, відтак „любовниця“. По більших грецких містах було богато таких гетер, котрі своєю інтеліґенциєю, своїм образованем перевисшали инші женщини і длятого уміли позискати собі видних і високо поставлених мужчин, поетів, фільософів і королїв. Гетера Аспазия жила в дружбі з Перікл есом і Сократесом; Тарґалїя з Мілєту віддала ся була за тесальского короля; египетский король Птоломей оженив ся був з гетерою Таіс. Також і Родопіс була славна. Не треба гадати що грецкі гетери то наші звичайні повійницї, хоч тепер уживаємо иноді „гетера“ в злім значіню.

[7]) Греки називали ріку Ніль „Айґіптос“ мабуть від египетского слова Na-kau-ptah (Дім добрих духів Пта (Мемфіса).

[8]) Ґеомори — шляхотский рід на острові Самос.

[9]) Той, що виховує дїти.

[10]) Після Геродота Родопіс була так красна, що кождий Грек знав єї імя.

[11]) Сафо (Sappho) славна поетка, що жила около 620 р. перед Хр. Она була, здаєсь, родом з Мітилени на Лесбосї. Батько єї звав ся Скамандронїмос, а мати єї і донька звали ся Клеїс.

дии а електричним дальновидом буде дивити ся хто дає а хто ні.

Телеґрами.

Відень 16 січня. Цісар виїздить нині в товаристві кн. Леопольда баварского на двірскі лови до Найберґ і верне звідтам імовірно в четвер.

Льондон 16 січня. Вечірні часописи доносять з Капштадту, що дня 12 с. м. ґенерал Вартен перейшов ріку Туґелю. — В часі послідної битви під Ледісмет утратили Бури 800 людий убитих і ранених.

Преторія 16 січня. Дня 12 с. м. почали Бури на ново бомбардувати Мефкінґ.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістки.

— Півця церковного потребує сейчас парохія Стоянцї з Волостковом. Платня 109 корон річно і доходи церковні. Зголошеня до уряду парохіяльного в Волосткові, послїдна почта і стация зелїзницї: Судова Вишня.

— На продаж в Немирові з вільної руки єсть дім о 5 комнатах, з пивницею, шопою, древітнею і городом доокола за 1500 зр. Купуючии звелить зголосити ся до ц. к. нотаря в Немирові, а той повідомить відтак властителя.

Читатель з Княжолуки: Є. Вел. Цїсар, коли єсть у Відни, удїляє авдиенций в своїй палатї, в Бурґу (Hofburg), що понедїлка і четверга, але насамперед треба о то просити і подати письменно просьбу (в пятницю на понедїлок, а в понедїлок на четвер) до ц. к. кабінетової канцелярии I. Hofburg 1. im Schweizerhof. Поданя треба вносити по німецки, а в розмові треба також говорити по німецки. Тут звертаємо Вашу увагу, що Цїсар не має власти судейскої, і коли розходить ся о якусь справу судову, о якийсь процес, то тут і сам Цїсар не поможе, скоро справа перейшла вже всї суди (інстанциї), або коли справу мають ще суди рішати. В таких случаях їзда до Відня була би зовсїм без хісна і наробила би лиш непотрібного видатку. Наші люди не розуміють того, що Цїсар не може всего зробити, не може змінити коли небудь, скоро лиш схоче, якого закона, і без потреби їдуть до Відня, а відтак ще лиш віденьска полиция має клопіт, бо дуже часто бідних селян мусить шупасом відсилати до краю. Треба насамперед порадити ся адвоката, чи єсть дїйстно потреба аж особисто удавати ся до Цїсаря. Часом сама просьба, подана до Цїсаря, може то само зробити. Щоби заїхати до Відня і там побути день, два, треба мати бодай 25 зр. та й того назад на дорогу нестане. Поданя о знижене цїни їзди треба подавати до Дирекций зелїзниць: зі Львова або з Перемишля до Кракова до Дирекциї у Львові, а з Кракова до Відня до Дирекциї північної зелїзницї Ц. Фердинанда (Kais. Ferdinand Nordbahn) у Відни. — **Луць К. в Бор. гор.:** Ваші льоси ми одержали. Они добрі і держіть їх, може що виграєте. Доси анї один не витягнений. Але на другий раз будьте осторожнїйші і не віддавайте нікому льосів до рук. А що було би, як би котрий з Ваших льосів був виграв яких сто тисячів? За той час від коли ми їх маємо, могли ми були его виміняти та поїхати до Америки, або хоч би лиш підміняти виграний льос за невиграний. А тогди що було би: Коли хочете знати, чи льоси витягнені, подайте лиш числа серий і нумерів. Також випишіть собі ті числа окремо і сховайте, щоби, як би Вам льоси пропали, можна завчасу дати знати, що такі а такі льоси пропали і остеречи, щоби їх ніхто не купував. Льоси сими днями відошлемо. — **Рафаїля:** Щоби порадити, треба знати що то за лїшай, де він кинув ся і яка могла бути его причина. Иноді кидає ся н. пр. дуже свербячий лїшай на нозї, на карку, на лици і т. д. Зразу виступлять на тїлї лиш маленькі дуже свербячі, червоні прищики, котрих опісля зробить ся так богато, що они всї зійдуть ся разом і н. пр. цїла нога страшно почервоніє та опухне і стане така горяча, що аж палить, а страшно свербить. В такім случаю треба зараз покласти ся і не ходити. Причина такого лїшая, званого по лїкарски „екцема“ може лежати в крови. Длятого треба зараз взяти на прочищене, найлїпше гіркої води Франц Иосифа, склянку на день рано або вечером на ніч. Через то стягне ся кров спід скіри, і лїшай буде менше печи і свербіти. Сам лїшай найлїпше засипати пшеничним пудром, котрий купує ся за 40 або 60 соткків в аптицї і вату до того. Бере ся отже кусень вати, мачає ся в пудрі і посипує ся лїшай притулюючи вату пудром раз коло разу, щоби тїло від него було аж біле. Можна також ужити цинкової масти (продають в аптицї), помастити лїшай тою мастию а відтак посипати але добре пудром, так, щоби масть зпід него не пробивала ся (не сьвітила ся); масть тогди по якімсь часї висхне і обсипле ся сама, а коли потреба, можна знову помастити. При такім лїшаю не вільно їсти ніяких острих страв (корінних), не пити пива, вина і горівки а зато їсти як найбільше овочів, компот з яблок, варені сушені сливки, але не сушені в димі. Скоро то острий лїшай, то при відповідній курациї щезне до трох або чотирох недїль; коли же то лїшай упертий, то курация може тягнути ся і цїлими роками Найлїпше порадити ся лїкаря, а не робити що небудь, що лиш хтось скаже, бо тим можна собі лиш зашкодити і попасти в більшу хоробу.— **С. О. М. Кривеньке:** За курсом для писарів громадских глядїть повисше в „Новинках“. — **Склепар:** Можете заробити 10 прц. або й більше, але мусите пренумерувати в старостві, бо в противнім случаю буде Вас почта богато коштувати. — **Емілїя Л.:** Давних річників „Нар. Часоп.“ у нас не дістанете. Може хиба хтось з читателів складав і має на продаж. Цїна тогди буде вже залежати від умови. — **Максимів:** Скоро хтось хоче їхати до Росиї хоч би навіть і на Гонолюлю мусить мати паспорт, бо инакше не пустять его до Росиї. Паспорт мусить бути насамперед візований в росийскім консуляті а за візу належить ся 6 К.; їхати можна котрою небудь дорогою і в котру небудь сторону Росиї. До инших країв, хоч би й до південної Африки, паспорту не потреба, але добре єсть мати. — На об'їздку з паноптиком по краю треба мати позволене дотичної місцевої власти. — Аґент фабричний не потребує мати позволеня, бо він прецї їздить яко приватний чоловік до приватного в гостину, щоби н. пр. з кимсь познакомити ся; а що він комусь захвалює товар, то се не має нїчого до річи. Також за то, що їздить, не платить податку, а може платити лиш податок особисто-доходовий, коли має який дохід. — **В. Л. Г.:** Не витягнені. — **А. К. Чортків:** Невитягнені давнїйше. Лїсти з послїдного тягненя ще не маємо. Дамо знати пізнїйше. — **П. Б. знад Днїстра:** Льос з 1864 р. не витягнений. Чи варто тримати не можемо знати, бо не знаємо, що маєте чи промесу чи якусь часть льосу. Як промеса, то она важна лиш на один раз, до одного тягненя. Як же часть льосу то має вартість. Треба би видїти той папір, а тогди можна би сказати. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Брат поетки, котрого давнїйше межи чужинцями в Навкратіс ніхто не знав, став нараз через Родопісу славним. В его домі сходили ся ізза неї всї чужинцї та обсипували еї дарунками. Король Гофра[12]) що наслухав ся був богато о еї красї і розумі, велїв їй приїхати до Мемфіс та хотів еї відкупити від Хараксоса, але той вже давно вернув їй був потайком свободу і за надто еї любив, щоби розлучати ся з нею. З другої же сторони і Родопіс любила хорошого Лесбійця та лишила ся охотно при нім, мимо того, що їй зі всїх сторін роблено сьвітлї предложеня. Наконець зробив Хараксос ту чудну женщину своєю законною супругою та лишив ся з нею і еї донечкою Клеїс в Навкратіс, доки аж Піттакос не позволив заточникам вертати назад домів.

Отже він вибрав ся з своєю женою на Лесбос. В дорозї туди він занедужав і помер якось нездовго по своїм приїздї до Мітилене. Сафо, що насьмівала ся з свого брата за его нерівне подруже, стала борзо одушевленою приклонницею красної вдовицї і навперебіжки з своїм приятелем Алькеєм оспівувала еї в пристрастних піснях.

По смерти поетки вернула Родопіс назад з своєю донечкою до Навкратіс, а тут приняли еї як яку богиню. Амазіс[13]), теперішний египетский король, захопив був тимчасом престол Фараонів і держав ся на нім при помочи вояків, з касти котрих сам походив. А що его попередник Гофра прискорив свій упадок тим, що сподобав собі був Греків і зносив ся з чужинцями, котрих Єгиптияни ненавидїли, а іменно дав сьвященикам і воякам причину до явної ворохобнї, то всї сподївали ся напевно, що Амазіс, як за давних часів замкне край і не пустить чужинців, та що розпустить платних вояків грецких і замість ради Греків буде слухати приказів сьвящеників. Тепер же видиш сам, що розумні Єгиптияни завели ся на виборі свого короля, а зі Сциллї[14]) дістали ся в Харибду. Гофра був лиш приятелем Греків, а Амазіс таки нас любить. Єгиптияни, а передовсїм сьвященики і вояки трохи не скажуть і таки найрадше хотїли би нас вирізати, як Одиссей тих, що сватали ся до его жінки і пропивали та проїдали его майно. Королеви байдуже про вояків, бо він знає, що они можуть а що ми; але на сьвящеників мусить він все таки оглядати ся, бо раз они мають необмежений вплив на нарід, а відтак держить ся король більше, як перед нами до того признає ся, тої несмачної віри, яка в сїм дивнім краю істнує незмінено від тисячів лїт і длятого для еїісповідників єсть подвійно сьвятою. Тоті сьвященики не дають Амазісови жити, переслїдують нас і шкодять нам, де лиш можуть, ба я би вже давно не жив, як би мене король не заслонив був своєю рукою.

(Дальше буде).

[12]) Гофра єсть біблїйне імя египетского короля Uah-ph Ra-het. Греки называли его Уафріс. Він панував від року 588 до 570 перед Хр. і его скинув з престола его приятель Амазіс.

[13]) Амазіс панував від 570 до 525 р. перед Хр. Він звав ся по египетски Aahmes з придомком Se-Nef „Син Нейти“.

[14]) Скилля або Сцилля (Scylla) була нїби то якась потвора з песїми і змиячими головами, що жила в печері на скалах в Месиньскім проливі межи Сицилією а Італією і вабила до себе перепливаючих туди людий та заїдала їх. Хто оминав Скиллю і утїкав від неї, попадав ся легко у вир званий Харібдіс, і вода втягала его на дно. Від того пішла повисша приповідка.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).